

Hazudni bűn. De néha muszáj.

Roncs

„Magával ragadó... Egymás után érik a meglepetések az embert a végkifejletben.”
– *Publishers Weekly*

fine ●
selection

EMILY BLEEKER

EMILY BLEEKER

Roncs

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*Férjemnek, Joe-nak – te vagy
a legjobb barátom, a bizalmasom,
és az egyetlen ember,
akivel szívesen szenvednék hajótörést
egy lakatlan szigeten.*

1. FEJEZET

LILLIAN

Jelen

NÉHA HAZUDNOD KELL. Néha csak így védheted meg a szeretteidet. Lillian újra és újra lejátszotta a fejében a szavakat, közben a jegygyűrűjét babrálta. Az elmúlt nyolc hónapban mindennap elismételte. Talán ma el is hiszi. *Csak így lehet,* ismételte, és elforgatta az ujján a sima aranygyűrűt. Minden kimondott hazugságért egyszer. Harmadszor is eltévesztette a számolást; inkább a combja alá dugta a kezét, hogy ne kezdje újra. Talán ha nehezebb lenne hazudni, abba tudná hagyni. De hazudni könnyű volt. Mindenesetre könnyebb, mint igazat mondani.

És nincs sírás, utasította magát szigorúan. Már eleget sírt vadidegenek előtt. Ma eltökélte, hogy az erős oldalát mutatja a világnak, nem a könnyes-csúf arcát. Arra senki sem kíváncsi. A sírás ráadásul az arcára rétegzett sminket is tönkretenné. Több volt most rajta, mint amit évek óta bármikor viselt, és egy Jasmine nevű kedves, fiatal nő éppen egy újabb réteget vitt fel.

Jasmine elővett egy nagy, rózsaszín flakont, és addig fújta Lillian haját lakkkal, amíg kitehették volna rá a *Tűzveszélyes!* táblát. Végül befejezte, hátralépett, megvizsgálta az eredményt, és vállat vont, mintha azt mondaná: *ennél jobb ügysem lesz.* Nem éppen a legjobb önbizalomnövelő.

Miután a sminkes lány eltáncolt, Lillian csak ült ott csendben, és sötétvörösrre lakkozott körmeit vizsgálgatta. Úgy érezte magát, mint aki jelmezbálban van. Fiús lányként, később két fiú anyjaként nem sokat foglalkozott a kozmetikai átváltoztatásokkal, de nem tagadhata, hogy vonzó a gondolat, hogy egészen másnak tettebbe magát. Ha nem lehet többé a régi Lillian, az új énjét pedig ki nem állhatja, akkor alighanem az ál-Lillian lesz a legjobb megoldás.

A házat, mint Lilliant is, átalakították a stáb érkezésére várva. Miután egy hétig takarított, Lillian végre feladta, és profikat bérelt, akik a kétemeletes gyarmati stílusú házból az utolsó porszemet is eltüntették. Persze a rendezőasszisztenseknek alig öt percre volt szüksége, hogy eldöntsék: az egész nem jó így.

Pont napkelte után rontottak be az ajtón. Lillian, aki még a reggelizéshez is túl ideges volt, némán figyelte, hogy az egyik ezerrel pörgő asszisztens (kávé- és dohányszagot árasztott) szobáról szobára rohan, és összeszed minden fellelhető családi képet. Miután átrakatták az antik füles foteleket az irodából a Linden család pianínója két oldalára, a képeket tervszerűen elrendezték a hangszer tetején.

Lillian kifújta egy merevre lakkozott hajszálat a szeméből, és a képek végleges elrendezését tanulmányozta. A virágcsendéletet, ami egyébként a pianínó felett lógott, lecserélték a hallból kihozott családi portréra, és a Josh éjjeliszekrényéről levett, Jerryt és a fiúkat ábrázoló fotó most a másik, ezüstkeretes fénykép mellett állt, ahol Lillian a két, hátizsákos fiú kezét fogta.

Idegennek tűnt a képen. Milyen régen történt? Három, talán négy éve? Azok a hosszú, barna tincsek az arca körül, és az őszinte mosoly, amelytől felcsillant smaragdzöld szeme. A bőre akkor finom volt, és tejszínfehér, az orrán néhány fahéjszín szeplővel. Ha a szülői munkaközösség egy megbeszélésén találkozik azzal a Lillianneel, elhívja játszani és fagyizni. Boldognak tűnt.

Kettővel odébb ott volt az emeleti folyosóról lehozott kép. Néhány hónappal korábban készült, amikor Jerry rájött, hogy nem csináltak családi képet, mióta... mióta Lillian hazatért. Jerry választott a negatívok közül is, mert Lillian nem akart vele foglalkozni. Rettenetes lett. A fiúk feszengetek egyforma nyakkendőjükben, Jerry pedig úgy tartotta a karját Lillian válla felett, mint aki nem bír hozzáérni. És most meg fog jelenni a tévé képernyőjén. Mindenki látni fogja a két Lilliant egymás mellett. Előtte-utána. Az *utána* Lillian levágatta hosszú haját, és félrecsatolta a frufruját. A mosolya feszes volt, erőltetett, és a szeme is halvány jadezöld lett a smaragd helyett.

Elképzelte, hogy odalép a pianínóhoz, és minden képet a földre söpör. Egyetlen karmozdulattal meg tudná tenni, és mind lezuhanna; csupa törött üveg és fényes papír. Beharapta a felsőajkát, hogy el ne mosolyodjon. Már a gondolat is elégedettséggel töltötte el, de semmit sem akart kevésbé, mint felhívni magára a figyelmet.

Hogy több hasonló erőszakos gondolat meg se kísértse, félrepillantott a mosolyokkal teli képkeretek soráról, és inkább végigfuttatta a tekintetét a pianínón, port keresve. A mahagóni szinte vonzotta a porszemeket, és a narancsolaj illata, amellyel átdörzsölte, még mindig érződött rajta. Lillian szerette a hangszert.

Josh születése előtt nem sokkal jóformán rákényszerítette Jerryt, hogy vegye meg. Jerry kinevette, hiszen egyikük sem tudott egy hangnyit sem játszani rajta, de Lillian ragaszkodott hozzá. A pianínó

nem nekik került ide, hanem a hasában növekvő gyermeknek, Joshnak, később Danielnek.

Lillian megrázta a fejét. Nem csoda, hogy az a fiatal anya a képen olyan vidáman mosolyog. Még nem tudja, hogy az élet néha másként dönt, mint az emberek. Ostoba élet.

Kivágódott a nehéz tölgy bejárati ajtó. Lillian összerezett. Egy drapp nadrágkosztümöt viselő, magas, finom csontozatú nő rontott be, mintha egész életében itt élt volna. Lillian lenyűgözve nézte. Bárhol felismerte volna azt az arcot, a hosszú, keskeny orrot, a magas, vékony járomcsontokat, ahogy a szőke hajkorona jól beállított szalmasisakként billeg, és a világoskék szempárt, amely olyan fakó, hogy szinte láthatatlan. Mindez együtt eltéveszthetetlenül Genevieve Randall volt, a *Legfrissebb Hírektől*. Lillian és Jerry régen minden péntek este megnézték a hírműsort, és játékosan vitatkoztak a Ms. Randall magyarázatával kísért való világbeli sagákon. A valóságban a nő még vékonyabb volt.

Remek, a kamera tényleg ad mindenkinek öt kilót. Lillian behúzta hurkás hasát.

Az egyik stábtag most egy csíptető mikrofon zsinórját fűzte át a nyomozóriporter blézerén és blúzán, majd diszkréten a hajtókéjára csíptette. Lilliant lenyűgözte, hogy Genevieve Randall milyen profin hagyta figyelmen kívül a ruhájában nyúlkaló kezeket. Amíg dolgoztak rajta, a jegyzeteit lapozgatta; végül megigazította a blúzt és blézert, kisimította a dekoltázsát fedő fehér selyemanyagot. Felvett még néhány papírt, összerendezte őket, majd üres tekintetét Lillianre emelte.

Egy pillanatilag úgy tűnt, hogy keresztülnéz rajta, vagy inkább bele-néz, mintha az összes, Lillian agyában összegyűlt titkot látná. Lillian

szerette volna maga köré fogni a karját, hogy visszaverje a röntgen-tekintetet.

– Mrs. Linden – szólt oda Genevieve Randall a helyiség másik feléből; a hangja visszhangzott a két emeletre nyitott előtérben. – Nagyon jó, hogy személyesen is találkozhatunk. Köszönöm, hogy beleegyezett a mai beszélgetésbe. – Vörös, magas sarkú cipője hangosan kopogott a fapadlón, miközben odament a másik füles fotelhoz.

Honnan ismer engem Genevieve Randall?, gondolta Lillian, aztán ráébredt. Mindenki tudta, kicsoda Lillian Linden; az elmúlt két és fél évben nagyon sokszor szerepelt különböző tévécsatornák műsorán. Ő maga még mindig nem szokott hozzá a dologhoz.

Genevieve Randall olyan könnyedén ült le, ahogy egy toll hullik a földre, és azonnal fel is vette a riporter testhelyzetét: egyenes hát, laza váll, ragyogó mosoly.

– Nagy öröömre szolgál, hogy találkozhatok önnel, Mrs. Linden – mondta a riporter nő, és előrenyújtotta a kezét. Az ujjai hosszúak voltak, vékonyak.

– Hasonlóképpen – suttogetta Lillian ideges, erőltetett mosollyal. Megrázta a hideg kezét, remélve, hogy megmaradt bőrkeményedései nem karcolják fel Ms. Randall csecsemőpuha bőrét.

– Nagyon izgatottan fogadtam, amikor a producer zöld utat adott a projekt számára. – Ms. Randall kecsesen összefonta az ujjait az ölében heverő papírokon. – A kezdetektől fogva figyelemmel kísérem az esetét. Alig várom, hogy az ön nézőpontjából is hallhassam a történeteket.

– Nos, köszönöm, hogy eljött. – Lillian fészkelődött ültében.

– Nekem öröm. Néhány perc múlva kezdünk. Kérem, ne felejtse, igyekezzen megnyugodni, amíg kérdezem. Úgy feleljen nekem,

mintha csak kávézni ült volna le egy barátjával. Rendben? Emlékszik a kérdésekre, amiket megküldtem? Nem változtattam rajtuk, nem lesz semmi meglepetés. Csak azt szeretném, hogy minél pontosabban és részletesebben feleljen. Megoldható lesz?

Elmosolyodott; számtalanszor fehéritett fogain szinte át lehetett látni.

– Én... majd igyekszem. – Verejték ütött ki Lillian homlokán, azzal fenyegetve, hogy lecsordul, és tönkreteszi a smink-maszkját.

– És azt megértette, hogy ez egy exkluzív interjú? Miután aláírta a szerződésünket, más ajánlatot nem fogadhat el.

– Tökéletesen értem. – Lillian az ajkát rágta. A kizárólagossági ki-tétel volt az egyetlen ok, amiért Lillian elfogadta a *Legfrissebb Hírek* interjúajánlatát. Az a bekezdés jelentette a menekülőutat a média-cirkusból, amellyé az élete vált. Ha végig tudja csinálni ezt az egyet, utána végre biztonságban lesz.

– Rendben. Csak el kellett rendezni a jogi részleteket. – Genevieve körbepillantott. – Hol van a férje, Mrs. Linden? Jerry? Bízam benne, hogy beszélhetek vele is, ha végeztünk.

– Odafent van, készülődik. – Lillian felemelte a kezét, már majdnem belesípelt a fogaival a körmébe, de eszébe jutott a fényes lakk. – Azt mondtam neki, nem kell végignéznie az egész interjúmat. Mindkettőnknek könnyebb így.

– Rendben van. Ez most önről szól. Ami önnek kényelmes, nekem az tökéletes. Mi a helyzet a gyerekekkel? – Genevieve a fogaihoz ütögette vastag, piros tollának kupakját, amíg a jegyzeteit lapozgatta.

– A szomszédban – válaszolta Lillian gyanakodva. – Azt hittem, egyértelműen elmondtam, hogy őket nem akarom belekeverni. – A gyerekek már így is túl sok mindenben mentek keresztül. Nem lesz több interjú, ebben ő és Jerry már régen megegyeztek.

Genevieve felnézett.

– Nem, nem. Csak abban bízom, hogy a végén készíthetünk egy családi fotót. Kérdések nem lesznek, ne aggódjon.

– Na jó, talán egyetlen képet. – Josh és Daniel számára az elmúlt évek után a fényképezőgépek már nem számítottak különlegességnek. Valószínűleg észre sem vennék, ha valaki a háttérben kattintgat.

– Nos, én mindjárt készen vagyok. – Genevieve várakozón fordult a fejhallgató férfi felé. – Ralph, a kérdéseim!

A fakószőke hajú, túlméretezett, fekete keretes szemüveget viselő fiatalember, aki Lillian fényképeit átrendezte, futva indult a riporter felé, a szemét végig a padlóra szegezve, mint a kutya a falkavezér felé. Genevieve a kezébe nyomott néhány gyűrött, tollal összefirkált lapot, aztán visszatért a jegyzetkártyáihoz.

– Mielőtt kezdünk, fussátok ezt át Steve-vel – utasította a gyakornokot, aki engedelmesen elsurrant. Lilliant kellő megfélemlítettség kerítette hatalmába.

Egy hangpróba után Lillian Ralph segítségével ellenőrizte a mikrofonját, és Jasmine is megjelent, hogy utoljára kiigazítsa mindkettőjük sminkjét, bár Lillian biztosra vette, hogy csak neki volt rá szüksége. Utána különös módon minden mozdulatlaná vált, Genevieve-et kivéve, aki lesimította máris tökéletes haját, és megszólalt.

– Felvétel indul.

A kamerák bekapcsoltak.

– Öt, négy, három, kettő, egy... interjú Lillian Lindennel.

2. FEJEZET

LILY – ELSŐ NAP

Fidzsi

AZ AJTÓK KÖNNYEDÉN NYÍLNAK. Fidzsi párás forrósága ömlik be, és elkeveredik a kis reptér állott, légkondicionált levegőjével. Mélyet lélegzek. A kiszökő hűtött levegő, úgy tűnik, a világ minden táján ugyanolyan szagú.

– Nahát, Lillian, nézz ránk, a saját örömeinkre repüljük körbe a világot. – Margaret kortól májfoltos kezét a könyökhajlatomba csúsztatja, úgy siettet a horizonton feltűnő repülőgép felé. – Jobban szerettem volna, ha valami illőbbet vettél volna fel az alkalomra.

A szállodában, két perccel a limuzin érkezése előtt csak egy levágott szárú farmert kaptam magamra a fürdőruhám fölé, és egy régi zöld felsőt. Éppen beleléptem kopott Nike cipőmbé, miközben a portás a poggyászsunkat rakta a csomagtartóba. Margareten kívül senki sem törődött vele, hogy nézünk ki Fidzsin. Meztelenül is lesétálhattam volna a partra, és a *cabana* fiúk csak azt kérdezték volna meg, kérek-e még egy koktélt.

Már egy hete voltunk Fidzsin, és egyszer sem vittem a saját táskámat. Mindenki úgy viselkedett, mintha megparancsolták volna nekik, hogy hírességként kezeljenek minket. A rengeteg étel és a testmozgás kényszerű hiánya miatt vagy tíz kilóval kövérebben térhetek haza.

– Bocs, Margaret, csak ez volt tiszta. Senki sem szólt, hogy vannak öltözködési szabályok.

– Ez nem szabály, hanem önbecsülés kérdése. Ha magadért nem is teszed meg, legalább gondolj rám. Fájna, ha kicsit kisminkelnéd magad, vagy felkötnéd a hajadat? – Hátraveti a haját, hogy ezzel is jelezze, milyen az, ha valaki dolgozik a megjelenésén. – Olyan csinos az arcod, miért nem hagyod, hogy mások is lássák?

Tucatnyi dolgot válaszolhatnék erre, de nem teszem. Sosem teszem.

– Van a táskámban pár sminkszer, ha leültünk, majd teszek magamra, ha ettől jobban érzed magad.

Margaret összerándul, amikor kopottas kék JanSport táskámra néz, amely még főiskolás koromból maradt. Ezt hordom retikül helyett. Margaret megőrül tőle. Egy szekrényre való kiegészítésem van, amit mind tőle kaptam a kilenc év alatt, mióta Jerry meg én összeházasodtunk. Mindegyik egy kísérlet, hogy elcsábítson a sportsztyortól. Különleges alkalmakkor néha használom őket, de Margaret társaságában soha. Ez az én extra-passzív-agresszív módszerem, hogy tudassam vele: nem uralkodik felettem.

– Igen, drágám, köszönöm. – Megdőbbentő módon ezúttal nem teszi szóvá a táskámat. – Szerintem te is jobban fogod érezni magad tőle. – Nyomatékosan megveregeti a karomat, én pedig visszanyelem a választ. Egyre nehezebben megy.

Margaret mostanra olyan lett, mintha ebbe az életbe született volna. Nem mintha valaha is élt volna így. Fiatal korában, amikor még

egy iowai kisváros rendőrfőnök-helyettesének özvegye volt, akciós boltokban vásárolt, és gyűjtögette a kuponokat. Az elmúlt héten azonban tökélyre fejlesztette, hogyan kell egy intéssel elrendezni a poggyász dolgát, és elegánsan kézből kézbe csúsztatni a borraivalót.

Ma tiszta fehérbe öltözött, a ruhája olyan, mintha 1983-ból jött volna. Sokkal jobban illene egy hölgytársaságban elköltött ebédhez, mint egy repülőúthoz, de úgy gondolja, ez a divat csúcsa. A kosz-tümöt leszámítva egyébként aranyosan néz ki. A haja tejes mézszínű glóriaként veszi körül a fejét, a napszemüvegét könnyedén viseli. Amikor elmosolyodik, finom ráncokkal átszótt arcán csak feltűnőbbé válik a ma reggel gondosan felvitt púder fénye.

– Nahát, itt van! – kiált fel.

Közelről a gép még kevésbé bizalomgerjesztő. Vörös-kék, versenyautóra emlékeztető csíkozás fut végig az oldalán, amitől inkább lát-szik mozikelléknek, mint igazi repülőgépnak, amibe be fogunk szállni. És kicsi, sokkal kisebb, mint amilyennek egy jetet gondoltam volna. Három ablakot látok rajta összesen, és semmiféle raktere nincs.

Az ajtónk alá becsúsztatott napi program szerint csaknem négy és fél órát töltünk ezen a gépen. A Carlton Joghurt képviselője kísér el minket a „magánszigetre”.

Négy óra az anyósommal és egy vadidegennel? Lehet, hogy be kell vennem egyet Margaret altatói közül.

Mindössze három lépcsőn kell felmenni a kicsi, szürke repülőbe szálláshoz. Margaret masírozik oda elsőként; nem ellenkezem. Ez az elejétől fogva az ő vakációja volt, én csak úszom az árral. A módszer mindkettőnk számára beválik: a dolgok a legtöbbször úgy alakulnak, ahogy ő akarja, én pedig cserébe nem bolondulok meg.

Amikor felhívott minket, és elmondta, hogy nyert egy utat Fidzsi-re egy sorsoláson, eleinte nem hittem neki. Azt gondoltam, becsapta

egy gyors beszédű ügynök. Négyórányi távolságra él tőlünk, a Semmi-közepén iowai városka nyugdíjasotthonában; ő az egyetlen ember a világon, aki *várja* a reklámügynökök hívását.

Tényleg szeretem őt, a magam módján, de attól még nem könnyű vele kijönni. Mielőtt megérkeztünk volna Fidzsire, úgy gondoltam az útra, mint a nőgyógyásznál teendő látogatásra: szükséges, de kellemetlen. Jerry azonban úgy vélte, anyaként jár nekem a szabadság, Margaret pedig úgy találta, az alkalom kiváló lesz a kapcsolatépítésre, úgyhogy itt vagyok.

Hála az égnek, hogy hallgattam rájuk. Fidzsi maga a gyönyör, még úgy is, hogy Margaret egy percre nem hagy magamra. Nem tudom, hogy a tökéletes időjárás teszi-e, vagy a virágok mámorító illata, de itt még ő is más. A viszonyunk is más. Jerry és a fiúk nélkül alig tesz megjegyzéseket, miként legyek hibátlan feleség és anya. Ennél fogva én is könnyebben tudom élvezni a paradicsomot, mint eredetileg gondoltam.

Lehajtom a fejem, hogy átférjek az ajtó felső íve alatt. Egy kis fordulás után belátom a gép belső terét. Először az öt csodás bőrülést pillantom meg, egyet-egyét egymás mögött a keskeny folyosó két oldalán, és egyet hátul, középen. Margaret elnyomakodik a gép elejében szöszmötölő utaskísérő mellett, és a második üléssor felé indul. Minden ülés támlájába képernyőt szereltek, és annyi finomság és ital vár minket, hogy az Daniel teljes óvodás csoportjának elég lenne. Úgy látszik, tévedtem. Ez igazán stílusos utazás. Kaja és tévé? Ez kell nekem egy nyaraláson.

Bíznom kellett volna Janice-ben, a Carlton képviselőjében. Ő megmondta, hogy a nyaralás második része varázslatos lesz. Ő maga még sosem volt Adiat Beachen. A főnöke általában végig részt vesz az úton, de idén az elején, az első hetünkön nem ért rá; sorshúzást tartottak a

PR-részlegén, hogy ki mehessen helyette, és Janice nyert. Elkészerít, hogy tovább már nem jön velünk, de azt mondta, a főnöke elég rendes alak. Az biztos, hogy nem fog úgy megnevettetni, mint Janice tette: az a nő kész humorista. Megadta az e-mail címét is, hogy tarthassuk a kapcsolatot.

– Elnézést, kisasszony, kaphatnék egy kis vizet? – kiáltja Margaret a gép eleje felé, mielőtt lehuppanna az ülésbe.

– Margaret – suttogom oda –, majd én hozok.

– Nem, drágám, neki ez a munkája. Hadd csinálja – válaszolja, zavarba ejtően hangosan.

Egy magas, homokszőke hajú nő sétál végig a folyosón. A szeme és szája környéki finom ráncok éppolyan barátságosnak mutatják, mint a hangja.

– Üdv, drága, mit tehetek magáért? – kérdi mézédés, déliesen elhúzott hanghordozással.

– Hozna egy kis vizet? Üvegeset, ha van. Jég nélkül. Csak egy pohárral. – Margaret elhallgat, némán gondolkodik. – Remélem, már behűtötték?

– Természetesen.

– Jó. Lillian, mondd meg ennek a kedves hölgynek, mit szeretnél.

– Semmit, köszönöm. – Egyáltalán nem szeretném a légikísérő életét megkeseríteni. Arra itt van Margaret.

– Neki is hozza ugyanazt – közli Margaret olyan utasító hangon, hogy nem is ellenkezem.

Az utaskísérő ringó csípővel visszasétál a gép elejébe. Belenyúlok a táskám első, cipzárás zsebébe, ahol a könyveket tartom. A legtöbb regény belefér, bár az orosz irodalom egyes képviselői szétfeszítik a kerekeit. Mire kiviszem a könyvet, és felütöm az első oldalon, az utaskísérő is visszatér.

Vagy nagyon jó a munkájában, vagy tisztán látó. Több szalvétát hoz Margaretnek, hozzá egy párnát és egy takarót is. Ha Margaret kérné, extra sztéket is felszolgálna neki, de szerencsére nem kéri. Az utaskísérő az ülések támlájára tett kézzel felmérőn végignéz rajtunk.

– Hölgyeim, ha valamire szükségük van, a nevem Theresa. Csak kiáltsanak.

Margaret bólint, de nem felel; túlságosan elfoglalja, hogy letekerje az üveg gyerekbiztos kupakját, és szétválogassa szívárványszín piruláit. Két fehéret dob a szájába. Ez néhány órára kivonja a forgalomból.

– Köszönöm – válaszolom, igyekezvén megmenteni az udvariaság látszatát. Theresa biccent; láthatóan inkább szórakoztatónak találja a helyzetet, mint sértőnek.

– Sima út ígérkezik – folytatja. – Biztosra veszem, hogy jól fog aludni. Jó éjt, drága – mosolyog Margaretre, majd felém nyújt egy párás vizesüveget. – Tessék.

– Köszönöm. – A hátizsákom nyitott zsebébe dobom, későbbre.

– Semmi baj, drága. Végül is tényleg ez a munkám. – Csillog a szemem: megértem, hogy meghallotta Margaret korábbi szavait. – Most dőljön hátra, és lazítson. Dave is hamarosan ideér, és akkor felszállunk.

– Dave? – Ismerős a név. – Ő a pilóta?

Theresa megrázza a fejét; merev, búzaszőke hajsálak csiklandozzák az arcát.

– Nem, Dave a joghurtos ember. Ne aggódjon, ő is elég aranyos.

– Dave Hall? – Ha jól emlékszem, Janice ezt a nevet mondta.

– Igen, asszonyom, pontosan.

3. FEJEZET

DAVE

Jelen

A HÍVÁS REGGEL FÉL HATKOR FUTOTT BE. Dave az ágyban hevert, az álom és az ébrenlét határán; a szemhéja az első éles csörgésre kipattant. Messze. Túl. Korán. A telefon egy alacsony, fekete asztalkán ült, az ágya mellett.

A feleségére pillantott, aki még mindig aludt; fekete szatén szemmaszkja és füldugója a helyén. Dave régebben azt hitte, az emberek csak a filmekben alszanak így, de aztán találkozott Bethszel. Neki több előkészületre volt szüksége egy nyugodtan átaludt éjszakához, mint bárkinek, Borsószem királykisasszonyt kivéve. Dave-et eleinte bosszantotta a dolog, de mostanra már a szívéhez nőtt.

A telefon újra megcsörrent. Beth a füldugó ellenére is megmoccant, aztán a fejébe húzta az egyik párnát, hogy csak sűrű szőke tincsei látszottak ki alóla.

Az ágyukban több takaró halmozódott fel, mint akárkiében a forró, naps Los Angelesben. Beth állandóan tizennyolc fokon tartotta

a légkondit, csak fintorgott a környezetvédőkre, és megfagyasztotta a férjét. Dave megrázta a fejét, hogy kitisztítsa, és felkapta a telefont, mielőtt újra csöröghetett volna.

– Halló – szólt bele álomtól reszelős hangon.

– Halló, David Hallt keresem.

Egy telemarketinges. Dave gondolatai azonnal elsötétültek.

– Hajnali öt óra van, és biztosra veszem, hogy nem érdekel, akármit is akar eladni. Legyen szíves, vegyen le a listájáról, és soha többé ne hívjon – morogta, de mielőtt lecsaphatta volna, a hívó folytatta.

– Uram, kérem, várjon. Lillian Linden mondta, hogy hívjam fel.

Dave egy pillanatnyi gondolkodás után újra a füléhez emelte a telefont.

– Mit mondott? – A szíve félreütött a csillapodó harag és a növekvő kíváncsiság keverékétől.

– Izé, a *Legfrissebb Hírektől* hívom. Üzenetem van Lillian Lindentől. – A hang fiatal volt, és nagyon ideges.

Dave elfordult és lassan felült; a fülére szorította a telefont. Megborzongott, amikor meztelen lába a fapadlóhoz ért, de csendesen, lábujjhegyen átlopózott a szobájukból nyíló fürdőbe. Miután az ajtó egy halk kattanással bezárult, rendes hangerőn folytatta.

– Figyeljen ide, én nem tudom, ki maga, de jó okkal titkosítottam a számomat. Megadtam maguknak mindent, amit akartak. Interjúkat, fényképeket, fellépéseket. Azt akarom, hogy most már hagyjanak békén engem is, a családomat is – csattant fel.

– Attól félek, nem ért engem, Mr. Hall. Mrs. Linden engedélyével telefonálok. Ő adta meg nekem az ön számát.

– Aha, persze! – horkant fel Dave. – Hogy Lillian adta meg a számomat? Hogyisne. Tudod mit, te kölyök? Mocskosul aljas dolog őt is belerángatni ebbe. Nem gondolod, hogy már így is épp elég mindenben

ment keresztül? Hívd a telefonhoz a szerkesztőt vagy produceredet, vagy akárki a főnököd, mert most meg fogok tenni mindent, ami az erőmből telik, hogy kirúgassalak.

Csend a vonalban. Dave már azt gondolta, hogy a kölyök letette, de aztán neszezés hallatszott a háttérben, és súrlódó hangok, amikor a telefon átkerült egy másik kézbe.

– Halló, Mr. Hall-lal beszélek? Mr. David Hall-lal? – Ezúttal egy férfihang szólt bele, határozottan főnökszerű.

– Igen, és én kivel beszélek? – Dave a legszárazabb üzleti hangján folytatta, amit a munkája során a főnökökkel szemben használni szokott.

– A nevem Bill Miller. A *Legfrissebb Hírek* szerkesztője vagyok. Úgy tudom, beszélni szeretne velem.

– Úgy van, uram. Nem tudom, ki volt az a kölyök, de ahogy neki is mondtam, nem vállalom több interjút vagy szereplést. Erőfeszítést tettem, hogy visszatérhessek a névtelenségbe, és szeretnék is így maradni. Nagyra értékelném, ha a jövőre nézve végleg elfelejtené a nevemet és telefonszámomat is – szűrte összeszorított fogai között. – Különösen hajnali ötkor!

– Rendkívül sajnálom – sóhajtott Bill Miller. – Ralph, a gyakornokom elfelejtette, hogy ön Kaliforniában él, mi pedig New Yorkban, és nem számolt az *időeltolódással*. – Kihangsúlyozta a szót, alighanem a szánalmas gyakornok, Ralph védelmében.

– Jó, rendben, az időpont tévedés volt, de az a Ralph kölyök attól még azt mondta, hogy Lillian Lindentől kapta meg a számomat. Tudom, hogy ez hazugság. Fogalmam sincs, hogyan szereztek meg az elérhetőségemet, de azt hiszem, ennél egyértelműbben nem tudom elmondani: nem akarok a sajtó számára több interjút adni.

Bill zavartan hallgatott.

– Nos, Mr. Hall, sajnálattal kell közölnöm, hogy Mrs. Linden valóban megadta nekünk az ön számát. Beleegyezett, hogy exkluzív interjút adjon a *Legfrissebb Híreknek*, és elmondja a teljes történetüket.

Dave szája elnyílt, de hang nem jött ki rajta. Lillian megtört? Hónapok óta nem beszéltek, de ez a hír mindenképpen megért volna egy telefont. Természetesen Lillian nem a *teljes történetüket* fogja elmondani, ahogy Mr. Miller gondolja; Dave ettől nem tartott. Mégis, interjút ajánlott egy közismerten agresszív hírműsornak? Teljeséggel érthetetlen.

Átfuttatta remegő kezét a párnától kócos haján; a bensőjében minden összeállt egy csomóba. Mindennél jobban szeretne volna felhívni Lilliant, hogy hallja hullámszó nevetését, és tudja, hogy boldog. Az életét is odaadta volna, ha hallhat a fiúkról, az új életéről... de tudta, hogy lehetetlen. Nincs érintkezés. Ebben maradtak.

– Sajnálom, Mr. Miller, maga rendes alaknak tűnik, de nem érdekel az ajánlat. – Igyekezett magabiztosnak tűnni. – Nem akarok visszatérni a reflektorfénybe, és a családom sem akar. Ezt nélkülük kell megcsinálniuk.

Halk nevetés zizegett a telefonban.

– Tudja, Lillian megmondta, hogy ez lesz a válasza. Csaknem szó szerint. Őrület.

Dave akaratlanul is elmosolyodott. Lilynek mindig megvolt a kísérteties képessége, hogy megjósolja a gondolatait, még azelőtt, hogy egyáltalán az eszébe jutottak volna. Meg se tudta volna számolni, hányszor nevezte tréfásan boszorkának. A szíve most boldogság és vágyódás különös keverékével telt meg. Ezért nem beszélt sem Lilyről, sem az együtt töltött idejükről.

– Hát akkor most láthatja, hogy igaza volt. Minden jól, Mr. Miller.

– Mr. Hall, kérem! – hadarta Bill. – Van még valami. Mrs. Linden azt kérte, adjak át önnek egy üzenetet, miután nemet mondott.

Sosem lesz vége ennek a beszélgetésnek?

– Rendben, adja át, de aztán leteszem.

– Azt mondta... – Bill Miller megköszöri a torkát, húzta az időt. – Nos, szóval, azt kérte, mondjam azt, hogy *tartozol nekem*.

A szavak arculcsapásként érték Dave-et; bele kellett kapaszkodnia a pultba.

Hirtelen már nem bírta megnyomni a piros gombot, nem bírta megformálni a szavakat a gondolatban előkészített csúf dolgokhoz. Csak állt ott, szólni sem bírt, mert amit ez az alak mondott, igaz volt. David valóban tartozott Lilliannek, még hozzá többel, mint amit rajtuk kívül bárki is tudhatna.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

4. FEJEZET

DAVID – ELSŐ NAP

Fidzsi

AZ IDŐJÁRÁS TÖKÉLETES. A pálmafák lágyan integetnek, az üvegként csillámló kék tenger kacsintgat rám a napfényben, igyekszik lecsalogatni a partra. Engem pedig kicsit sem hat meg.

Még mindig a huszonnégy órája magamra vett ruháimat viselem, és az elegáns bőrcipő, amelyet Beth adott nekem tavaly karácsonyra, minden lépésnél megszorítja a lábujjaimat, ahogy a ragacsos bitumenen gyalogolok. Ez azonban semmi ahhoz a tortúrához képest, amely a gépen vár rám.

Tudom, mennyire bosszantja ez Janice-t és a többi kollégáinkat, de utálok Fidzsit és az Adiata Beachet. Semmi köze a Csendes-óceán déli részén található szigetcsoporthoz, de annál több a parancsoló kedvű, beképzelt idegenekhez, akik a következő két hetem felett rendelkeznek. Általában öregek. És amint beszállok a zsúfolt gépbe, el kell játszanom, hogy kedvelem őket.

Nem tudom, mit mond el a Carlton Joghurtról, hogy az álomutazás utolsó öt nyertese hetven éven felüli. Legalább az a reklámkampány